

1.čtení Gn 13+14 — Rozchod Lota s Abramem

1 I vystoupil Abram z Egypta se svou ženou a se vším, co měl, do Negebu; byl s ním i Lot.

2 Abram byl velice zámožný, měl stáda, stříbro i zlato. 3 Postupoval po stanovištích od Negebu až k Bét-elu, na místo mezi Bét-elem a Ajem, kde byl zprvu jeho stan, 4 k místu, kde předtím postavil oltář; tam vzýval Abram Hospodinovo jméno. 5 Také Lot, který putoval s Abramem, měl brav a skot i stany. 6 Země jim však nevynášela tolik, aby mohli sídlit pospolu, a jejich jmění bylo tak značné, že nemohli sídlit pohromadě. 7 Proto došlo k rozepři mezi pastýři stáda Abramova a pastýři stáda Lotova. Tehdy v zemi sídlili Kenaanci a Perizejci. 8 Tu řekl Abram Lotovi: „Ať nejsou rozepře mezi mnou a tebou a mezi pastýři mými a tvými, vždyť jsme muži bratři.

9 Zdalipak není před tebou celá země? Odděl se prosím ode mne. Dáš-li se nalevo, já se dám napravo. Dáš-li se ty napravo, já se dám nalevo.“ 10 Lot se rozhlédl a spatřil celý okrsek Jordánu směrem k Sóaru, že je celý zavlažován, že je jako zahrada Hospodinova, jako země egyptská. To bylo předtím, než Hospodin zničil Sodому a Gomoru. 11 Proto si Lot vybral celý okrsek Jordánu a odtáhl na východ. Tak se od sebe oddělili. 12 Abram se usadil v zemi kenaanské a Lot se usadil v městech toho okrsku a stanoval až u Sodomy. 13 Sodomští muži však byli před Hospodinem velice zlí a hříšní. 14 Poté, co se Lot od něho oddělil, řekl Hospodin Abramovi: „Rozhlédni se z místa, na němž jsi, pohlédni na sever i na jih, na východ i na západ, 15 neboť celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu až navěky. 16 A učiním, že tvého potomstva bude jako prachu země. Bude-li kdo moci sečíst prach země, pak bude i tvé potomstvo sečteno. 17 Ted' projdi křížem krázem tuto zemi, neboť ti ji dávám.“ 18 Hnul se tedy Abram se stany, přišel a usadil se při božišti Mamre, které je u Chebrónu. I tam vybudoval Hospodinu oltář. - +Gn14

Hlavní čtení: (1 K 10,23_24)

23 ,Všecko je dovoleno' – ano, ale ne všecko prospívá. ,Všecko je dovoleno' – ano, ale ne všecko přispívá ke společnému růstu. 24 Nikdo ať nemyslí sám na sebe, nýbrž ať má ohled na druhého!

Abram vyšel, nevěda kam. Spolehl se na Boží slib a šel. Ten příběh je velmi známý a často se uvádí jako příklad víry a důvěry v Boží zaslíbení (a skutečně to takový příklad je). Vzal jen pár příbuzných a něco věcí a šel. Následující biblická kapitola — v pořadí třináctá — to „něco věcí" upřesní: Měli toho Abram s Lotem tolik, že je oba dva nemohla země uživit. Abramovi pastýři se dostali do sporu s pastýři Lotovými. Na tom asi není nic zvláštního, složité situace přinášejí konflikty a svár dost často. Až potud to jde skoro automaticky (a bývá skoro jedno, kdo vlastně začal). Větší umění je spor vyřešit k dobrému, a to umí málokdo.

Tak tedy: nastal spor. Byl to spor mezi zaměstnanci obou firem, mezi pastýři Abramovými a pastýři Lotovými, a ti dva mužové to musejí nějak vyřešit. I rozhlédli se a starší z nich, Abram, děl: Poslyš, Lote, tohle nemá cenu. Vždyť jsme bratři ve víře, bratři v Bohu, přece nebudeme pokračovat ve sporu, přece nepoženeme proti sobě tvé a mé pastýře.

Měl pravdu Abram. Vždyť jsme bratři (bratři V Kristu, pověděli by křesťané později), děti téhož Boha. A tak navrhne i řešení, možná trochu překvapivé: Neřekne jen *nebudem se hádat, Vždyť jsme bratři*. Poví něco víc: *Pojďme od sebe, Vždyť jsme bratři. Místa i úkolů je na té Boží zemi dost, pojďme se každý věnovat svému k Boží chvále. Kéž naše služba Bohu a bližním není žlučovitá a ukřivděná, kéž je prostá zloby a nenávisť.*

Cosí takového pravil Abram, a protože to myslel upřímně, dal Lotovi vybrat. Vyvol si směr, kterým se vydáš, a já půjdu na opačnou stranu.

Úmluva byla jasná, podmínky dány, je na Lotovi, aby volil. Nejen pro sebe a své pastýře, volí vlastně i pro Abrama: vždyť vydá-li se nalevo, půjde Abram napravo, a půjde-li on vpravo, Abramovi zbude jít doleva. Lot má rozhodnout pro oba.

A tak se Lot rozhlédne a dobře se dívá. Na východě vidí celý okrsek Jordánu, zemi zavlažovanou, úrodnou, jako zahrada Hospodinova. V té zemi, kde teď stáli a rozhodovali se, kam kdo z nich půjde, tam se rok nedělí na jaro, léto, podzim, zimu, ale jen na dvě období: dešťů a sucha. A sucha bývá víc. A tak země zavlažovaná, to je hotový ráj. Jako zahrada Hospodinova.

Na Abrama zbude to druhé, to méně úrodné a méně slibné. Ale za to Lota nesudme. Ani Abram ho za to nesoudil. Dal mu vybrat a Lot si vybral, toť vše. Že si vybral lepší, přestože byl Abram starší a byl to jeho strýc, co na tom? Nikde není psáno „svému strýci, zvláště je-li starší, přenecháš co je lepší, i kdyby ses měl užírat závistí.“ Však se ani Abram neužíral, pokud je nám známo. Nabídl, Lot vybral, Abram svůj los přijal a rozešli se v dobrém, vždyť byli bratři v Bohu.

Ten příběh samozřejmě pokračoval dál, byť jsme jej dneska dál už nečetli. Lot se usadil ve městě (jméno toho města známe, proto nám Lotův výběr moc nevoní, Sodoma to byla). Lot se usadil ve městě a snažil se tam žít, jak nejlíp to šlo. Sedával v bráně (což činivali ti, kdo měli rozsuzovat spory ve shodě s Božím slovem). Jenže přišla válka, boj devíti králů, pěti proti čtyřem (dneska už o žádném z nich vůbec nic nevíme), boj několika městských státeků proti sobě, a sodomští prohráli. I Lot byl zajat.

Teď, právě v tuto chvíli přišel moment, kdy si Abram mohl zamnout ruce. „Na Lota přišel trest,“ mohl si říci. Já nic, já jsem mu přál jen dobré, to Bůh ho trestá. Přesně tak si to mohl povědět (lidí si to tak přece myslívají). Tedy, ne že by o Božích trestech věděl něco bližšího, to my dneska taky nevíme. Ale mohl dát svému užírání průchod v jakoby spravedlivém uspokojení. Závist a škodolibou radost z cizího neštěstí by býval mohl zahalit do jakoby zbožného hávu.

Neudělal to; i proto je otcem víry. Naopak, sbalil partu věrných souputníků a šel Lota vysvobodit. (Bible říká, že jich vzal s sebou 318, a protože se čísla tehdy psala za pomoci písmen, dá e ta cifra číst taky jako zkratka, která znamená *můj Bůh je pomoc*. Ale to teď nechme stranou a vraťme se k příběhu.) Abram s pomocníky šel a Lota vysvobodil. A nežádal za to zpětnou výměnu, ty teď půjdeš na ty šutry a mně necháš úrodné pastviny. Kdepak.

Proč by to taky dělal? Už před touto událostí mu totiž Hospodin řekl: *Rozhlédni se odtud na sever i na jih, na východ i na západ a projdi tu zemi křížem krážem, protože ti ji celou dám. Tobě a tvému potomstvu; a tvého potomstva bude tolik, jako je na nebi hvězd.*

Abram tedy vybudoval Hospodinovu oltář. Jistě, země bude jeho, vždyť mu ji Hospodin dá ale i tak pořád platí, že je země Hospodinova. Ne každý to vidí a uznává, ale pro něj, pro Abrama, to tak je a zůstane. Země je Hospodinova (však ji stvořil). I všechno, co je na ní, je Hospodinovo. I my jsme Hospodinovi, i Abram a jeho rodina a jmění, my všichni.

Jakpak se vůbec pozná, že tu někde žije někdo, kdo patří Bohu a kdo ví, že Bohu patří, a kdo tak chce žít - jak to lidi poznají? Podle vybudovaného oltáře (neboli podle kostela)? To jistě taky; ale ještě víc podle jiného znamení: Abram — ač chudší — nese odpovědnost za svého synovce Lota, za svého bratra ve víře. Tehdy ve smlouvě takovou zodpovědnost nestanovili („vyber si co chceš, třeba to lepší, a já za tebe ručím“). Nepověděli to. A přece tu odpovědnost Abram nese, sám si ji nakládá pod mocným vlivem Božího slova.

„Abram, ač chudší,“ řekl jsem před malinkou chvíličkou. Ale je to vlastně otázka, kdo byl chudší. Neumím na ni jednoduše odpovědět. Majetek není automaticky požehnáním. Majetek není automaticky ani zlem, které ničí charakter. Ale jedním i druhým se majetek může stát.

Jeden z nich si vybral, a nevybral si špatně; až na to, že mužové toho města byli před Hospodinem zlí. Druhému zbyla ta druhá možnost, a ani on nedopadl špatně. Protože uslyšel Boží zaslíbení a vzal ho vážně. A stal se požehnáním a pomoci pro ty kolem sebe. Podle toho se pozná, že je mezi nimi „člověk Boží“.